

De Berse

JAARGANG 32 2022

NUMMER 2

Heemkundekring

"Den Beerschen Aard"

OOST-, WEST- EN MIDDELBEERS

Inhoud

1. Bestuur en redactie.
2. In herinnering, Kees de Jong.
Herstel "De Stroom".
3. Zon en Leven.
9. Daf-Rally.
12. Ha de Dar Certo! Fam. Scholten.
16. Holambra.
17. Gevelstenen in de Beerzen deel 2
22. Schatten op de Schelft.
23. Foto met vraagtekens.
24. Lezing Jos Swaneberg
Heilige in de boom.

De Berse

Jaargang 32, nummer 2, 2022

Uitgave van Heemkundekring Den Beerschen Aard
Verschijnt 2x per jaar
Contributie € 25,00 per jaar
Bankrekening NL 05 RABO 013.38.92.751
www.denbeerschenaard.nl

Bestuur Heemkundekring Den Beerschen Aard

Voorzitter:
Bert van Essen
Hoogdijk 4
5091CH Middelbeers
06-54900707

Penningmeester:
Hans Vennix
Neereindseweg 40
5091RD Oostelbeers
013-5142108

Secretaris:
Marie-Louise Boxelaar
Kuikseindseweg 10
5091TD Middelbeers
013-5143373

Secretariaat@denbeerschenaard.nl

Leden:
Jan Hems
Cees van der Heijden
Stephen van Helvoort
Mark Timmermans

Redactie "De Berse"

Guus Staps
Wagenmaker 38
5091EV Middelbeers
06-41801657
redactie@denbeerschenaard.nl

Leden redactie:
Jos van Gils
Joke van Ham
Ria Nouwens
Peter van Gerwen

De redactie kan de volledige historische juistheid van de artikelen niet altijd controleren; evt. onjuistheden zijn voor verantwoording van de auteur.

In herinnering:

Op 19 juni jongstleden overleed Kees de Jong op 80 jarige leeftijd. Kees was een betrokken en zeer gewaardeerd lid van onze vereniging.

Tijdens zijn lidmaatschap van ruim 30 jaar was hij van 2013-2017 penningmeester in het bestuur. Kees was een trouw bezoeker van de bestuursvergaderingen. Hij was altijd rustig en verbindend en deed zijn werk nauwkeurig en vol overgave.

Na zijn bestuursperiode was hij nog jarenlang bezorger van 'De Berse' in de omliggende gemeenten; niet alleen omdat hij graag fietste, maar ook omdat hij hiermee de portokosten uitspaarde voor de vereniging.

Wij wensen Annie en familie heel veel sterkte.

Namens het bestuur,
Bert van Essen, voorzitter

Herstel "De Stroom"

3 oktober jl. is door aannemersbedrijf BAM het kunstwerk van Jo Gijssen, 'De Stroom' hersteld. Dit kunstwerk was tijdens de werkzaamheden van de N395 van zijn voetstuk gereden.

CHI Werkgroep

DONDERDAG 24 JULI 1958

BURGEMEESTER SMULDERS

IS VERONTWAARDIGD

Middelbeers kreeg een
nudistenkamp - en dat
néémt men daar niet

Met deze krantenkop begint een artikel in het Parool op 24 juli 1958. Wat bracht een verslaggever van een Amsterdamse krant ertoe een artikel te schrijven over een nudistenkamp in Middelbeers?

Op 7 juni 1957 wordt door het Nederlands Verbond van Naturisten Zon en Leven, via een stroman, kandidaat-notaris Frohe uit Roermond, een lapje grond nabij Wit- Holland gekocht voor fl. 3500,- ter grootte van 1,4 ha van de heer Elissen uit Berkel-Enschot. Die stroman wordt ingezet omdat de verwachting was dat de grond anders niet aan het Verbond van Naturisten verkocht zou worden. Deze verwachting was niet ongegrond, blijkt achteraf. De toenmalige burgemeester, mevrouw Smulders-Beliën trekt ten strijde tegen de 'blootlopers', met daarbij de geestelijkheid van het dorp aan haar zijde. Men spreekt er schande van dat 'zelfs op zondag met ontbloot bovenlijf gewerkt wordt. De kampeervergunning wordt dan ook geweigerd omdat 'naakt recreëren zich verzet tegen de zeden en gewoonten'. Maar ondanks het verzet wordt er wel degelijk naakt gelopen op 'Kuikseind', zoals de camping genoemd wordt, met dien verstande dat een recreant niet langer dan tweemaal 24 uur in Middelbeers mag verblijven.

Wanneer Mevr. Smulders- Beliën in de zomer van 1958 in de gaten krijgt wat er op 'Kuikseind' staat te gebeuren, deelt ze haar zorgen en protest met de inwoners van Oost- West- en Middelbeers via de 'Huis-aan-huis'. Deze

wekelijks verschijnende 'Huis-aan-huis', in die tijd in de volksmond het 'Gemintebloaike' genoemd, was door Mevr. Smulders in het leven geroepen om de inwoners op de hoogte te brengen van allerlei gemeentezaken.

AAN ALLE INWONERS VAN OOST-, WEST-EN MIDDELBEERS.

Gaarne vraag ik voor het volgende Uw welwillende aandacht:

1. Steeds gaf ik U in het verleden in mijn "Huis aan Huis" - openhartig en volkomen eerlijk - mededeling en uitleg van alle mogelijke zaken; als nieuwe vestigingen, woningtoewijzingen of ruilingen, ~~uitwoningtoewijzingen of ruilingen~~, uitleg zo mogelijk van genomen beslissingen enz. enz.

Dit wil ik ook thans doen, nu in onze gemeente aanhoudend de vraag wordt gesteld: "Wat zijn ze daar toch in de nabijheid van het Wit Holland aan het klaar maken ?"

Beste mensen, nu ons gemeentebestuur georiënteerd is - en dat is het nog maar sinds kort - zal ik het U met mijn eigen woorden zeggen ! Een groepje van mensen, die zich "naturisten" noemen, heeft hier beslag weten te leggen op een prachtig stukje grond en is aldaar thans bezig - binnen de aangebrachte prikkeldraad omheining - wederom een stukje op andere wijze af te maken, om daarbinnen hun "naaktcultuur" straks te gaan beoefenen !

Vanzelfsprekend staan wij hier allen geheel afwijzend tegenover en handelen alsoo ook in deze geest !

We kunnen dit echter - en dat is eigenlijk zéér pijnlijk - niet radicaal afweren, daar hierin de wet niet voorziet, doch nu weet ge hoe de zaken staan !

Een verslaggever van het Parool had de 'Huis-aan-huis' onder ogen gekregen en toog nieuwsgierig geworden naar Middelbeers om zelf een kijkje te nemen bij Zon en Leven en om de burgemeester te spreken. Ook in dat gesprek stak ze haar verontwaardiging bepaald niet onder stoelen of banken. Een en ander

resulteerde in het nieuwsbericht op de volgende de pagina. Uiteindelijk heeft burgemeester Smulders-Beliën niet kunnen verhinderen dat Zon en Leven verder bouwde aan de camping, al gaat het vervolg ook niet zonder slag of stoot. In 1958 wordt een vergunning aangevraagd voor het maken van een echte hut van boomstammen en het graven van een zwembad.

Omdat aangenomen wordt dat de vergunning wel verleend zal worden, beginnen nijvere vrijwilligers alvast met graven.

'59
DE EERSTE PALEN BIJ DE VUIVER-
WAND WORDEN GEHEID.

(Foto via bestuur NVN Zon en Leven Afdeling Brabant-Limburg/ Kuikseind)

Een even ijverige ambtenaar van de gemeente rapporteert dit echter en de werkzaamheden worden stilgelegd.

Een jaar later wordt het karwei alsnog afgerond. In 1966 krijgt de zwemvijver, die een grote trekpleister wordt voor gezinnen met kinderen, zijn huidige vorm.

(Van een onzer verslaggevers)
MIDDELBEERS, donderdag. — „Dat naaktloperskamp?” zei de bakker. „O, dan moet u de weg naar Vessern in en dan vlak voor dat fabriekje rechts afslaan. Aan het eind van die weg, bij een vennetje, vindt u het. Het is in die bossen die u daarginds ziet.”

Want iedereen in Middelbeers (een paar kilometer zuidelijk van de weg Tilburg—Eindhoven, niet ver van Olirschot) is op de hoogte sinds de burgemeester de bevolking in een circulaire vertelde van „dat groepje mensen met hun naaktcultuur” dat midden in deze rooms-katholieke omgeving zijn kamp had weten te vestigen.

„Een groepje van mensen die zich naturalisten noemen,” zo zegt die circulaire, „heeft hier beslag weten te leggen op een prachtig stukje grond en is aldaar thans bezig — binnen de aangebrachte prikkeldraadomheining — wederom een stukje op andere wijze af te schutten om daarbinnen hun naaktcultuur straks te gaan beoefenen. Vanzelfsprekend staan wij hier allen geheel afwijzend tegenover en handelen alzo in deze geest. We kunnen dit echter — en dat is eigenlijk zeer pijnlijk — niet radicaal afvoeren, daar hierin de wet niet voorziet, doch nu weet ge hoe de zaken staan.”

Ingebroken

In een persoonlijk gesprek met ons steekt burgemeester G. C. Th. M. Smulders—Belliën (de gemeente Oost-, West- en Middelbeers is zoals bekend de enige in ons land met een vrouw aan het hoofd) haar verantwoordiging evenmin onder stoelen of banken. Die naaktlopersvereniging, zoals zij het noemt, heeft vorig jaar een stuk grond gekocht, via een makelaar en pas nadat de koop was gesloten, werd duidelijk, met wie men in werkelijkheid te doen had.

„Maar ge kunt er niets tegen doen; daar passen ze wel voor op. Ze zijn erg voorzichtig. Het zijn allemaal intellectuelen. Er zijn ook juristen bij. Ze kennen precies de wet. Maar de mensen hier nemen het niet hoor. Dat wordt in brand gestoken. Ja, ik kan het zelf niet doen natuurlijk. Ik heb er wel een keer ingebroken, om eens te kijken,” vertelt mevrouw Smulders.

Maar ze zag niemand. Evenmin als wij, de dag dat wij er waren. In de week staat het kamp namelijk verlaten. Het ligt in de bossen, bij het vennetje Wit Holland, een rechthoekige lap grond, omheind met prikkeldraad. Binnen die omheining is weer een kleiner stuk grond — ongeveer vijftig meter in het vierkant — geheel omheind door een manshoog vlechtwerk van palen, bomen en takken, die dit terreintje geheel onzichtbaar maakt van buiten af. Er staat een houten hut in met wat kampeermateriaal en er staat een pomp. Meer is er nog niet.

Brochure

Wat willen de naturalisten? Mevrouw Smulders laat ons een brochure zien van het Verbond van Naturalisten Zon en Leven. Onder het hoofd „enkele richtlijnen” lezen wij:

„Naakt slapen, vroeg opstaan, zich dagelijks geheel met koud water wassen, naakt-ochtendgymnastiek, liefst buiten of voor open raam, huid borstelen met massageborstel, nu en dan lichte massage met huidolie, zoveel mogelijk lichaamsbeweging nemen in open lucht en zon, zo mogelijk naakt sport en spel met gelijkgezinden, ter bevordering van een gezonde lichamelijke en morele ontwikkeling, eenvoudige leven, zoveel mogelijk vrucht-

BURGEMEESTER SMULDERS
 ...zo staan de zaken...

„Dat gaat vast in brand!”

Een houten hut, een pomp, een papierbak en verder een kaal stukje met dichte takken omheinde bosgrond: het „naaktloperskamp” — zoals de bevolking zegt — bij Middelbeers. De mensen daar nemen dit niet, maar de burgemeester, mevrouw G. C. Th. M. Smulders, heeft de bevolking al in een circulaire laten weten, dat er weinig tegen te doen is. Wel heeft ze echter voorspeld, dat het kamp een kwade kans loopt nog eens in brand te worden gestoken.

smalende toon aan toe: „Da's natuurlijk omdat gij mannen eerder aftands zijt!”

En wie zijn deze naturalisten? In de brochure staat geen enkele naam, alleen een aantal adressen onder postbusnummer in Amsterdam, Den Haag en Haarlem. Maar mevrouw Smulders kende wel iemand die erin zat: een onderwijzer uit Eindhoven.

Van Middelbeers reden wij dus naar Eindhoven en vonden daar de genoemde onderwijzer. Hij stond ons wel te woord, maar verwees ons voor meer inlichtingen naar de landelijke voorzitter, die in Amstelveen woont, maar momenteel met vakantie in Oostvoorne bleek te vertoeven. Wij kregen zijn vakantie-adres en reden daarna dus naar Oostvoorne, waar wij de landelijke voorzitter van het Verbond van Naturalisten inderdaad troffen.

Telegram

Hij stond ons te woord met een zojuist ontvangen telegram in de hand en dat telegram kwam uit Eindhoven: het was verzonden door de onderwijzer, die wij enkele uren tevoren hadden gesproken en die het blijkbaar nodig had geoordeeld, hem te waarschuwen in verband met onze komst.

Wel gaf hij ons enige inlichtingen over het doel van het verbond, dat 700 leden telt en dat verder nog kampen heeft bij de Reeuwijkse plassen en in Loosdrecht en waarvan wij verder uit zijn mond ook hoorden wat wij hierboven al citeerden uit die brochure over het vegetarisme e.d. Bij het afscheid vroeg hij ons, zijn naam niet te publiceren.

„Ik ben leraar aan een kweekschool in Amsterdam,” zei hij. „Mijn naam staat natuurlijk wel telkens in het blad van ons verbond, maar in een dagblad zie ik dat met het oog op allerlei maatschappelijke factoren toch liever niet.”

Wij zullen dus dat verzoek respecteren. Maar een beetje inconsequent vinden wij die geheimzinnigheid allemaal wel: in de brochure noemen de naturalisten zichzelf ergens „lichtvrienden”; het is de brochure waar onder meer ook in staat: „op het gebied van de opvoeding doet de valse moraal grote schade” en verder: „vrijheid is het doel van ons gehele leven, van al onze strijd. Hoe sterker dat verlangen in ons is, hoe gemakkelijker wij ons kunnen bevrijden van vooroordeel en conventie...”

ten en groenten, grotendeels rauw, weinig of geen dierlijk voedsel gebruiken, zich onthouden van schadelijke, verdovende of prikkelende genotmiddelen, tabak, alcohol enz., een deel van dag of week wijden aan ontwikkeling van geestelijk leven, kunst en schoonheidsgevoel en aan ideële en sociale arbeid; een gezonde levenswijze geeft natuurlijke schoonheid en maakt alle opschikdering en versiering van het lichaam geheel overbodig.”

„Jongeren, die niet opgezweept worden in dancings, met tabak, alcohol, cocktail en hotswing, maar die in vrije naaktheid in de natuur spelen en oefenen, hebben een geheel andere mentaliteit, en bieden een gezonde en natuurlijke basis voor de toekomst van ons volk.”, staat er elders in dezelfde brochure.

Wachlijst

Helemaal aan 't eind staat iets over de voorwaarden voor het lidmaatschap. Een van die voorwaarden is dat bij gehuwden en verloofden ook de partner lid wordt. Voor alleenstaande mannen is voorwaarde dat zij een vrouwelijke belangstellende als lid aanbrenge, anders worden zij op een wachlijst geplaatst tot de verhouding tussen het aantal mannelijke en vrouwelijke leden in de betreffende groep opname toelaat. Wat de leeftijd betreft geldt, dat jongeren voorrang hebben. Bij sommige groepen is voor alleenstaande mannelijke belangstellenden een leeftijds grens gesteld. (Toen mevrouw Smulders ons dit laatste had voorgelezen, voegde zij er op

In 1973 ontstaan er opnieuw problemen met de gemeente. Zon en Leven heeft een nieuw stuk grond aangekocht, waar een hek omheen geplaatst moet worden. Na mondelinge toezeggingen wordt begonnen aan de klus. Helaas: het hekwerk blijkt een 'bouwwerk', dus moet er een vergunning aangevraagd worden. Ook moet het al geplaatste hek afgebroken worden vóór 1 april. Dat lukt maar ten dele voor de genoemde datum en daarom gaat burgemeester Verwiel, samen met de Dienst Bouw- en Woningtoezicht zelf kijken. Het gevolg is dat de naturalisten 'een verbaal aan de broek krijgen', aldus Het Nieuwsblad van het Zuiden op 2 april 1973. Burgemeester Verwiel geeft in dat artikel wel blijk van enige humor: "Trouwens in een tijd waarin Barend Servet de zaak zo opengooit in den lande... Moet deze voorziening dan nog wel?" Maar helaas voor de naturalistenvereniging: de gemeente laat het hekwerk afbreken. Volgens wat er te lezen staat in het jubileumnummer van het 'UIT!' magazine van het Ned. Verb. van Naturalisten ligt de zaak toch even anders. De gemeente heeft het hekwerk naar de stort gebracht en de naturalisten zien hierin een diefstal van fl.6000,-. In het magazine wordt zelfs gesuggereerd dat de vergunning die uiteindelijk wél verleend wordt diende als goedmakertje voor de geleden schade.

(Foto via bestuur NVN Zon en Leven Afdeling Brabant-Limburg/ Kuikseind)

Vele Beerzenaren togen in de jaren 60, 70 en 80 naar het Wit-Holland in de hoop een glimp op te vangen van de kampeerders op Zon en Leven. Er werd heel veel gesproken over het 'nudistenkamp', maar nagenoeg niemand in de gemeente was er ooit binnen geweest. Ook burgemeester Verwiel en de wethouders Giel van Haaren en Kees Gosens niet. Zo blijkt in 1977 wanneer in een gemeenteraadsvergadering de aanleg van riolering op de campings in de Beerzen besproken wordt. "Kijker", in die tijd een kritisch volger van alles wat er in de Beerzen en Oirschot gebeurde, geeft zijn 'kijk' op de gang van zaken in het Weekjournaal.

'Zon en Leven' zijn beiden wel zo'n ontiegelijk mooie woorden dat er nagenoeg geen vergelijkingen te trekken zijn. Ongetwijfeld zijn er nog wel meer zoals liefde en geluk, gebed en zegen, voorspoed en rijkdom en nog zovele anderen die volgens Kijker het heerlijke leven in de zon niet kunnen evenaren. Uiteraard is Kijker ook maar een mens om hierover te oordelen, zodat er wel anderen zullen zijn die zijn uitspraak betwijfelen. Hij kwam daar onlangs nog achter in het knusse raadszaaltje in de Beerzen toen op een gegeven moment de riolering van de 5 campings aan de orde kwam.

'ZON EN LEVEN'

Een van deze draagt namelijk de mooie naam van 'Zon en Leven' en er waren direkt al enkele leden die zich afvroegen of dit werkelijk wel een camping was. Niemand van de schepenen was sinds de oprichting daar ooit geweest of had zelfs een blik kunnen werpen op het campingleven daar in de buurt van het waterloze wit Holland.

'n Lid vlak in de buurt van Kijkers pers tafeltje verzuchtte dat hij nog nooit 'n kampeerwagen of tent had gezien. Het trio Leo Kees en Giel moesten dit wel beamen, maar vonden toch ook weer dat men 'Zon en Leven' niet uit mocht sluiten van het plan. De vergadering werd niet direkt geschorst maar men kon toch duidelijk waarnemen uit de fluisterende gesprekken onderling dat het college in ernstige moeilijkheden zat aangaande het 'en Leven'-projekt. Uiteindelijk richtte zich de voorzitter tot de raad dat hij kontakt zou opnemen met de camping over deze aangelegenheid. Zoals men dat van Mr. Leo gewend is schijnt hij er direkt werk van gemaakt te hebben. Dit kwam Kijker ter ore na de laatste vergadering van het drielingdorp bij Toon aan de Leestafel waar het grootste gedeelte van de raad zat uit te rusten en wat na te buurten over alles en nog wat. Zoals dat overal gebeurd was het ook daar zo, dat er nagelang de avond vorderde de gesprekken meer of vaak minder inhoud kregen en men wel eens iets los laat wat men achteraf gezien liever niet had gezegd.

In zulke omstandigheden is Kijker dan dubbel waakzaam (voor zover als dit nog kan) en één en al oor. En wat hoorde hij!

OP BEZOEK BIJ...

Een van de raadsleden vertelde hem dat het leidend trio op bezoek was geweest bij 'Zon en Leven'. Volgens hem was het een vruchtbare bijeenkomst geweest. De voorzitter, ging hij verder had voor deze gelegenheid een korte broek en een T-shirtje met nog al open kraag aange trokken.

Gezien de correctheid en de fijne smaak waarmee de burgervader zich steeds kleedt, twijfelde Kijker aan deze uit-

spraak en liet dit duidelijk blijken, waarop betreffend raadslid antwoordde: 'Vraag het maar aan Kees die is zelf meegeweest'. Uiteraard is Kijker dan niet te lui om de wethouder te vragen hoe het allemaal was gegaan.

KEES

En Kees die elders in gesprek was draaide zijn stoel om en ging er eens apart voorzitten.

'Ja ja we zijn er met ons drieën naar toe geweest. Van den burgemeester zijn korte broek en T-shirtje is niets waar, hij was gewoon gekleed zoals vandaag. Maar wij hebben er wel veel gezien met minder aan of eigenlijk niets, want daar had niemand iets aan. Het is geen gezicht, één blote vleeskomp ge wordt er gewoon ziek van'.

'Als het wat kouder wordt zullen ze wel anders piepen'. En zo ging de wethouder maar door in zijn eigen malse taaltje. Kijker kan zich goed indenken dat Kees daar op die camping veel heeft moeten verwerken. En niet alleen hij maar ook voor collega Giel en de meester moet het een aparte belevenis zijn geweest.

Een zeeldzaam voorkomende bestuurlijke taak, waar veel moed en durf voor moet worden opgebracht om te volbren-

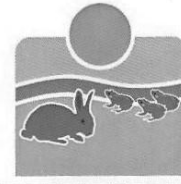
Tegenwoordig is Afdeling Brabant/Limburg-Kuikseind één van de negen terreinen van het Nederlands Verbond van Naturisten Zon en Leven. Het terrein Kuikseind is één van de eerste afdelingen van Zon en Leven en vierde in 2017 haar zestigjarig bestaan. De afdeling telt 300 leden in alle leeftijdscategorieën, die volop kunnen genieten van het fraaie kampeerterrein,

de zwembijver, de sauna en alle voorzieningen die in de afgelopen 65 jaar zijn gerealiseerd. Tijdens de open dag op 12 juni jl. hebben inwoners van de Beerzen zelf kunnen zien dat de 'blootlopers' er in geslaagd zijn een prachtige camping te realiseren, waar ze met recht trots op kunnen zijn.

Nederlands verbond van naturisten

ZON EN LEVEN

Afdeling Brabant-Limburg / Kuikseind

Camping 'Kuikseind' anno 2022

(Foto via bestuur NVN Zon en Leven Afdeling Brabant-Limburg/ Kuikseind)

Door de oudere leden van de vereniging wordt nog steeds geglimlacht als er teruggedacht wordt aan de beginjaren en de commotie die de komst van Zon en Leven in de Beerzen veroorzaakte. Gelukkig maar dat de Beerzenaren in 1958 niet gedaan hebben wat burgemeester Smulders- Beliën voorspelde: *"Dat gaat in brand gestoken. Ik kan het zelf niet doen natuurlijk."*

(Voor dit artikel is gebruik gemaakt van artikelen uit Nieuwsblad van het Zuiden, Het Parool, De Huis-aan-huis, Het Weekjournaal en magazine 'UIT!' van Ned. Ver. van Naturisten Zon en Leven.

De foto's komen uit het archief van Nederlands Verbond van Naturisten Zon en Leven Afdeling Brabant- Limburg/ Kuikseind) en zijn geplaatst met toestemming.

Joke van Ham.

Daf-Rally

Mevr. Smulders Beliën was in ons land de 1^e vrouwelijke burgemeester en vele jaren de enige vrouw die dit ambt bekleedde. Eind 1958 was zij 12½ jaar burgemeester van de gemeente Oost-, West- en Middelbeers en bij dit koperen burgemeestersjubileum kreeg ze van de burgerij een Daf 600 als huldeblijk.

De Daf was toen nog wel niet in productie, maar toch prijkte bij die gelegenheid een prototype in de feestzaal.

Op de feestdag kwam dit prototype uit Parijs dat weer na het officieel gebeuren door Daf-chauffeur C. Nuchelmans naar de autosalon in Londen werd gebracht.

Mevr. Smulders bij de eerste daf in de fabriek in Eindhoven geflankeerd door Dhr. van Doorn en Dhr. Kortmann.

Op 23 maart 1959 rolde de eerste Daf 600 van de band. Hierbij was mevr. Smulders Beliën uitgenodigd samen met het Aktie-Komitee en dhr. Deenen, die het Aktie-Komitee altijd bijstond voor het vervoer. Uit heel het land waren verschillende vooraanstaanden hierbij aanwezig waaronder Dhr. C.N.M. Kortmann, commissaris van de Koningin van Noord-Brabant.

Mevr. Smulders mocht het tweede Dafje dat van de band rolde in ontvangst nemen. Ze reed toen, nog zonder rijbewijs, op de proefbaan bij de Eindhovense fabriek een ererondje, in de veronderstelling, dat ze zich met zo'n gemotoriseerd voertuig wel minder buiten haar gemeentegrenzen zou durven wagen. Maar toen ze haar rijbewijs had gehaald, kwam dit anders uit. Al spoedig bevond ze zich in Den Haag, waar het Nederlandse product zoveel opzien baarde, dat zes agenten eraan te pas moesten komen voor haar de weg naar haar vervoermiddel vrij te maken, toen ze dit in de middagpauze voor een der ministeries had geparkeerd.

In het begin reed het Dafje niet zo soepel, maar na wat vragen door de garagemonteur bleek dat Mevr. Smulders de choke open trok, omdat ze dacht dat het een knop was waar ze haar handtas aan kon hangen, was wel zo makkelijk. Maar na dat euvel verholpen te hebben verklaarde ze, na 3 jaar, trots dat "de kilometerteller bekant 42.000 aanwees".

Het Aktie-Komitee meende iets terug te moeten doen voor de Gebr. Van Doorn en zo kwam men op het idee om een Daf-Rally te organiseren.

Het Aktie-Komitee meende iets terug te moeten doen voor de Gebr. Van Doorn en zo kwam men op het idee om een Daf-Rally te organiseren.

De 1e Daf-Rally vond plaats op 5 mei 1960 en viel samen met het 15 jarig bevrijdingsfeest. In Oostelbeers, op het terrein naast café de Bruijn werd een

grote feesttent geplaatst met enkele kermisattracties. Een grote weide werd gehuurd van Neel van Haaren voor parkeerterrein. Voor de kleuters werd een speciale speeltent ingericht, waar meisjes van de 5e en 6e klas toezicht hielden.

Bij de provincie was een vergunning aangevraagd voor het houden van deze oriëntatierit. Het probleem was echter, er hadden zich 600 personen met een Daf aangemeld maar volgens de vergunning mochten er maar 250 aan deelnemen. Uiteindelijk startte er 253 Dafjes met gemiddeld 3 personen per auto, dus ruim 750 deelnemers. Het inschrijfgeld bedroeg f 3,-- per auto en f 2,50 per persoon voor de Brabantse koffietafel. In de tent waren 1000 zitplaatsen, maar die was geheel vol doordat er veel genodigden waren en de grote werkgroep van het comité.

Men had het de nieuwe Dafrijders niet al te moeilijk gemaakt en een route van 72km uitgestippeld door de Kempen, welke met een gemiddelde snelheid van 30km gereden moest worden.

Voor de start werd er door Harmonie "De Vriendschap" een serenade gegeven.

Onder grote belangstelling ging de 1e Daf-rally van start

De laatste deelnemer was dan ook nauwelijks gestart of de eersten kwamen al binnen. De route ging door een voor velen onbekend deel van Noord-Brabant, dat met zijn bloeiende vruchtbomen en zijn prille voorjaarsgroen zich in de

warme zonneshijn op zijn schoonst aan de deelnemers presenteerde. En al had je dan nog nooit van Netersel, Knegsel, Steensel, Eersel en al die andere dorpjes gehoord, de kennismaking ermee was buitengewoon prettig, niet in het minst door de warme belangstelling die van de zijde van de bevolking werd getoond.

Uitreiking van de beker aan de winnaars van de 1e Daf-Rally.

De uitslag van de rally, waaraan je kunt zien dat de rijders uit het hele land kwamen, luidde:

1. A. Kouwenberg, Tilburg; 2. A. Kapteyns, St. Michielsgestel; 3. P.H.M. de Vlam, Waalre; 4. Bierman's Automobielfabriek, Voorhout; 5. L. v.d. Windt, Eindhoven; 6. J. Peters jr, Helmond; 7. J. v.d. Sommen, Eindhoven; 8. G. Verneem, Zaandam; 9. D. Bannenberg, Waalre; 10. W.A.G. Sturkenboom, Eemnes.

De prijs voor de verst weg komende deelnemer was voor de heer Venema uit Akkerwoude (Friesland).

De dag werd afgesloten met een Tiroleravond waarvoor de entree f 1,-- bedroeg.

De 2^e Daf-Rally was op 23 juli 1961. Deze startte vanaf de speelplaats van de basisschool tegenover het Oude Kerkje in Middelbeers. Het was het zelfde programma als van de 1^e rally.

De medewerkers die het Aktie-Komitee hielpen waren: M. Deenen, H. Hermans, J. Bullens, J. Basten, W. Basten, P. van Ham, A. Hems, Jos van Hoof, J. Hooyen, J. van Gestel, W. Dieker, H. Leermakers, J. Broeders, W. Broeders, E. v.d. Mierde, J. Scheutjes, G. van Hout, M. Vennix, P. Vennix en C. van Hoof.

Als dank voor hun bijdrage kregen ze een excursie bij Daf in Eindhoven. Op 11 september gingen ze gezamenlijk met de bus, want het motto was "allen met de bus is leuker en na afloop kon Eindhoven en omgeving nog even (onveilig) worden gemaakt".

Het programma van de dag was: half 11 aanwezig, ontvangst in Eindhoven waar een bedrijfsfilm werd getoond, een Brabantse koffietafel, na de middag rondleiding in de fabriek en een demonstratie van diverse auto's. Hoe de avond is afgelopen is niet bekend.

De 3^e Daf-Rally, op 23 juni 1962, ging weer vanuit Oostelbeers met het zelfde programma als de voorgaande jaren.

De 4^e Daf-Rally, gepland op 6 juli 1963 vanuit Middelbeers, ging niet door. Er hadden zich een paar honderd mensen zich opgegeven, maar de provincie gaf geen vergunning meer af, er moest gereden worden onder auspiciën van een vereniging die voldeed aan de door hen vastgestelde richtlijnen.

Gegevens uit: Brochure Aktie-Komitee nov. 1988

Nieuwsblad van Het Zuiden 16-10-1958

Guus Staps

HÁ DE DAR CERTO! DAN ZAL HET LUKKEN!

"Als er daar geen koude winters zijn en de sinaasappel- en bananenbomen het hele jaar door vruchten geven, zullen we geen kou en honger lijden. Dan zal het waarachtig wel lukken!", was het overtuigende antwoord van Anna Scholten-Vonk op de vraag van haar man Bernard Scholten of ze naar Brazilië zouden emigreren.

En zo geschiedde. In april 1949 stapte het echtpaar Scholten met zeven jonge kinderen op de boot in Amsterdam om na een reis van drie weken aan te komen in de haven van Santos in Brazilië. Vandaar ging het met twee auto's naar de plaats Holambra in de binnenlanden van de deelstaat São Paulo.

Het gezin Scholten voor hun huis aan de Voorteindseweg 15 in Middelbeers, vlak voor hun emigratie naar Brazilië (1949).

De familie Scholten woonde aan de Voorteindseweg 15 (toen nog Diessenseweg B160) in Middelbeers. Bernard en Anna, beiden afkomstig uit Gendringen in de Achterhoek, waren daar na hun trouwen in 1935 komen wonen, om op de toen recent ontwikkelde ontginningen een boerenbedrijf (12 ha) te beginnen. De Achterhoek was in die tijd een erg arme regio; veel mensen werkten in de ijzergieterijen of andere industrie en moesten het karige inkomen aanvullen door te boeren op gepachte grond rond hun kleine boerderijtjes. Het was hard werken en absoluut geen vetpot. Zowel Bernard als Anna kwamen uit zo'n familie. De heideontginningen in Brabant vormden dus een kans, die ze met beide handen aangrepen.

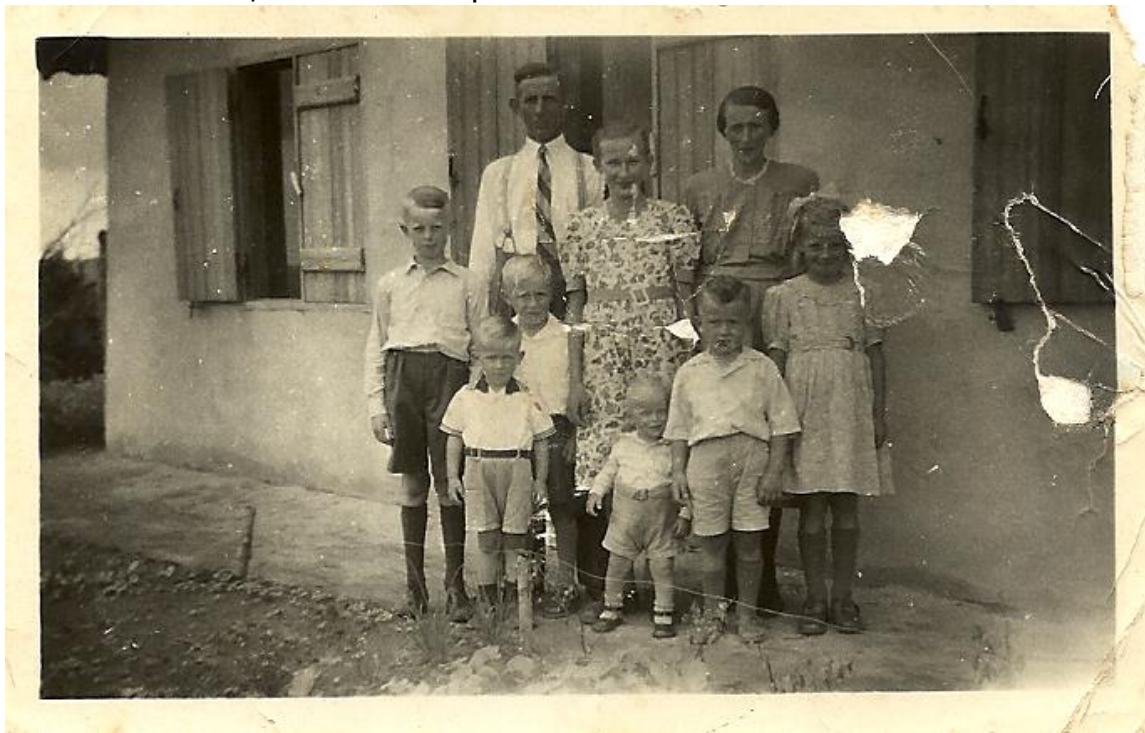
De eerste jaren in Middelbeers waren vooral voor Anna moeilijk. Ze verloor twee kinderen vlak na de geboorte en ze miste haar familie in Gendringen enorm. Gelukkig lachte de toekomst het gezin daarna toe en werden er veel en gezonde kinderen geboren. Ondanks de ellende van de Tweede Wereldoorlog - ze hebben de gevechten, zoals zovelen in de regio, van dichtbij

meegemaakt - ging het goed met de Scholtens. Bernard werkte op het land en in de stallen, Anna hielp mee en zorgde voor het gezin. Er moest heel hard gewerkt worden om alles na de oorlog weer op te bouwen, maar dat lukte en ze waren gelukkig. Toch knaagde er iets in de hoofden van Bernard en Anna.

Veel boerengezinnen in Middelbeers en Diessen, vaak ook oorspronkelijk afkomstig uit de Achterhoek, begonnen in die tijd te praten over emigratie. Behalve de nog steeds naoorlogse moeilijke situatie, angst voor het communisme en een oorlog tegen de Russen, speelde vooral het toekomstige gebrek aan agrarische grond voor de talrijke zonen een belangrijke rol. De opkomende industrie werd bovendien als bedreigend ervaren, daarin aangemoedigd door de katholieke kerk die werken in fabrieken als onzedelijk omschreef. De oplossing leek te liggen in Brazilië, waar een Nederlandse kolonie werd gesticht: Holambra.

Het feit dat het een Nederlandse kolonie was, in een katholiek land, en meerdere burens steeds vaker over emigratie naar Brazilië spraken, maakte de beslissing voor Anna en Bernard om daadwerkelijk te gaan makkelijker. "We gaan niet alleen naar Holambra, maar met veel meer Nederlandse families, en zelfs met onze burens", zeiden ze. En zo was het. Behalve de Scholtens trokken ook de families Stapelbroek, Theunissen, Assinck en Eltink naar het verre Brazilië.

Ze waren een van de eerste gezinnen die arriveerden in Holambra en kwamen erachter dat vrijwel alles nog moest worden opgezet; er waren alleen de oude, verwaarloosde gebouwen van het boerenlandgoed Fazenda Ribeirão, waar de familie de eerste weken moest bivakkeren. Ze woonden in een schuur, samen met andere immigrantengezinnen. Aardappelkistjes vormden de scheiding tussen de 'wooneenheden'. Grappig detail was wel dat de familie Stapelbroek naast hen woonde; ze werden opnieuw burens.

De familie Scholten nog geen jaar na de emigratie voor hun huisje aan de Waterweg. Anna is zwanger van het jongste en achtste kind. Dat het niet makkelijk was, is af te zien.

Na een aantal weken kreeg het gezin Scholten een van de huisjes aangewezen, die in sneltreinvaart door de vrijgezelle Nederlandse immigranten werden gebouwd. De zo gewenste eigen boerderij liet nog op zich wachten. De huisjes lagen aan een landweggetje dat door de bewoners ironisch Waterweg werd genoemd. De vele pogingen om water op te pompen waren tot mislukken gedoemd, met als gevolg dat een paar keer per week een trekker met een watertank de waterbehoefte van de gezinnen moest lenigen. Bernard kreeg de opdracht van het Coöperatiebestuur om een deel van de uit Nederland meegebrachte koeien te melken en te verzorgen. Daarnaast ging hij ook heel vaak naar de stallen waar de, in toenemende mate, steeds zeker wordende koeien werden ondergebracht. Zijn toewijding, en die van anderen, mocht echter niet baten. De meeste koeien zouden het niet overleven.

Terwijl de kinderen naar school gingen en Bernard zich bezig hield met het vee, daar waar zijn hart lag, moet het voor Anna niet makkelijk geweest zijn. Er was geen stromend water, geen elektriciteit en de felle zon verbrandde vaak de producten in haar moestuin. Toch klaagde zij nooit. Integendeel. Wat hielp was de onderlinge solidariteit en het zeer sterke gemeenschapsgevoel. Alle emigranten zaten in hetzelfde schuitje en ervoeren dezelfde problemen. Zij verkondigde vaak dat de verhuizing naar Brabant, waar ze zich vaak eenzaam voelde, voor haar moeilijker was dan de emigratie naar Brazilië. Het feit dat een jaar na aankomst in Brazilië het jongste en achtste kind Scholten werd geboren, onderstreepte hun geloof in de toekomst. Anna en Bernard bleven perspectief zien, ondanks de soms barre omstandigheden.

Eindelijk een eigen boerderij. Bernard staat op de voorgrond en een van zijn zoons helpt 1955

Na twee jaar was het eindelijk zover. Ze kregen hun eigen stuk grond (30 ha) en konden hun eigen boerderij met stallen bouwen in het buurtschap Alegre op zo'n 5 km van het centrum van Holambra. Bernard legde zich vooral toe op de melkveeteelt - het houden van Nederlandse ras koeien ging inmiddels een stuk beter dan in de begintijd - en zo gauw de kinderen in staat waren mee te helpen, werden ook zij aan het werk gezet.

Het leven werd steeds beter voor de Scholtens en ook Holambra werd welvarender en moderner. In de jaren zestig kwam er elektriciteit, in de jaren zeventig de telefoon en in de jaren tachtig werden de eerste straten geasfalteerd. Echter, Bernard en Anna zouden weinig van deze vooruitgang meekrijgen. Bernard stierf in 1967 -hij werd slechts 61 jaar- en Anna in 1975 - zij werd ook niet oud, 69 jaar. Hun jongste zoon, die ten tijde van het overlijden van zijn vader nog minderjarig was, zou uiteindelijk het bedrijf en de ouderlijke woning overnemen.

Alle acht kinderen van Anna en Bernard Scholten hebben met succes hun weg in Brazilië gevonden. Op één kind na, die bouwkundig ingenieur werd, zijn ze allemaal doorgedaan in de agrarische sector. De een is groot geworden in de pluimveeteelt, de ander in de sinaasappelen, weer een ander in de suikerriet, maar er worden ook soja, bonen, graan en maïs verbouwd en bloemen geteeld en er is een Scholten met een groot nationaal en internationaal opererend bedrijf in bonenzaad.

Vier kinderen zijn in de jaren 60 verhuisd naar Holambra II - een tweede Nederlandse kolonie die werd opgezet in het zuiden van de staat São Paulo, wegens gebrek aan landbouwgrond in het oorspronkelijke Holambra. Een aantal heeft bovendien ook grond verworven in de deelstaat Goiás. Ondanks de vele overeenkomsten, bijna alle kinderen zijn getrouwd met een zoon of dochter van Nederlandse immigranten, heeft elk van de Scholtens haar of zijn eigen kenmerkende levensgeschiedenis, met hoogte- en dieptepunten, zoals het verlies van kinderen, betrokken worden bij de revolutie en de aankoop van een eigen vliegtuig. Ze zijn ook actief geweest voor de gemeenschap door zich te bekommeren om nieuwe immigranten, zich te storten op het verenigingsleven en zich te richten op de jeugd.

Kortom: de wens van Anna en Bernard om in Brazilië een goede toekomst voor hun kinderen te vinden, is uitgekomen. Deze kinderen, die inmiddels ook al (hoog)bejaard zijn, kijken in bewondering terug op de avontuurlijke stap van hun ouders. Ook de talrijke (bijna 90) klein- en achterkleinkinderen benadrukken dat zij heel blij en dankbaar zijn dat hun voorouders Brazilië als nieuw vaderland hebben gekozen: "Een geweldig land, met schitterend natuurschoon en een heel warm volk, waar we heel veel vrijheid en mogelijkheden hebben om onze eigen weg te gaan."

Annemarie van der Knaap

*De levensgeschiedenis en emigratie naar Brazilië van het uit Middelbeers afkomstige echtpaar Scholten-Vonk en hun 8 kinderen wordt beschreven in het boek: **Há de dar certo!** (Dan zal het lukken!)*

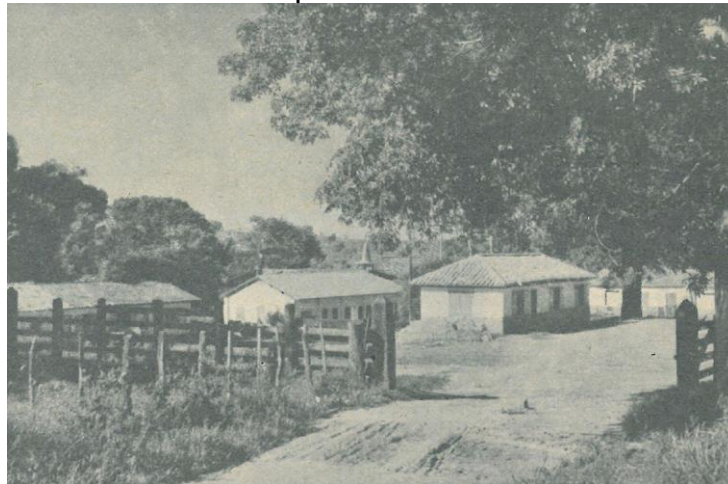
História da família Scholten (Geschiedenis van de familie Scholten)

Auteur: Annemarie van der Knaap ISBN 978-65-89455-04-2 (2022) Het boek is in het Portugees geschreven.

Holambra

Holambra is een Braziliaanse nederzetting gelegen in de binnenlanden van de deelstaat São Paulo, dichtbij de stad Campinas. De plaats is in 1948 gesticht door Nederlandse immigranten, voornamelijk katholieke boerengezinnen. Toen de eerste immigranten aankwamen, was er vrijwel niets, alleen het boerenlandgoed Fazenda Ribeirão en wat vervallen van bamboe en leem gemaakte pau-a-pique huisjes. Alles moest van de grond af aan opgebouwd worden. En dat deden de Nederlanders, samen met de Brazilianen. Vanaf 1948 emigreerden honderden Nederlanders naar Holambra; in 1960 schommelde hun bevolkingsaantal rond de 850 personen.

Het fazendaplein met kantoren van de Coöperatie (ca. 1950).

De Nederlandse kolonie was gebaseerd op coöperatieve samenwerking. Alles verliep via de Cooperativa Agropecuária Holambra (Landbouw en Veeteelt Coöperatie Holambra), de CAPH, die niet alleen de agrarische organisatie, zoals ontginning en verkoop van producten, op zich nam, maar zich ook bezighield met huizenbouw, scholen, infrastructuur en gezondheidszorg. Kortom, het hele economische en maatschappelijke leven was in handen van de Coöperatie. De stichting van Holambra werd gestimuleerd en ondersteund door de KNBTB, de Katholieke Nederlandse Boeren- en Tuindersbond en de Braziliaanse overheden.

De naam Holambra komt van de samenvoeging van HOLLand - AMerika - BRAZilië.

Momenteel (2020) telt de plaats ruim 15.000 inwoners en is een van de meest welvarende van Brazilië. Dat is niet altijd zo geweest. Oorspronkelijk zou de kolonie zuivel produceren voor de grote stedelijke gebieden. Dat mislukte jammerlijk; alle uit Nederland meegebrachte koeien stierven. Andere landbouwactiviteiten leverden ook niet veel op, totdat er eind jaren '50 werd begonnen met de bloementeel. Dit vormde de redding voor Holambra en bracht grote voorspoed. Tegenwoordig vormt de bloemen- en plantenteelt de belangrijkste economische activiteit van de plaats, die in heel Brazilië bekend staat als 'Cidade das Flores' (Bloemenstad).

De bloemen en de Nederlandse cultuur hebben bovendien geresulteerd in een enorme toename van het toerisme.

Er wordt geschat dat circa 10% van de Holambrese bevolking van Nederlandse herkomst is.

Gevelstenen in de Beerzen deel 2

Als je zo eens rond kijkt in de Beerzen zie je diverse opvallende gevelbepalende stenen, teksten en objecten. De CHI werkgroep is enkele jaren geleden begonnen met het inventariseren van teksten en stenen op gevels.

Kerkstraat 8

(voormalige pastorie Oostelbeers) (steen: A·M·1765)

Kerkstraat 10

(1^e st. voormalige kerk Oostelbeers 1934)

Kerkstraat 10a (opening voormalig gemeenschapshuis 22-4-1979)

(tekst steen: TGV opening aangeboden door H.v.Hoof aannemersbedrijf_Middelbeers)

Kerkstraat 17 (1^e st. voormalige kerk Oostelbeers 1893)
 (tekst steen: Anno Dom 1893 J.H.K. Kemps Past. C. Deenen Kerkm. J.Vennix Kerkm.)

Kerkstraat 17a
 (65 jaar vrijheid Oost-, West- en Middelbeers)

Kosterstraat 2
 (wederopbouwboerderij 1948)

Kuikseindseweg 8
 (Mariabeeld in nis)

Langereijt 16 (Pels Rijckhoeve)
(19 Sept. 1938 1^e steen gelegd door Frans Eduard Pels Rijcken)

Lindeakkers 2 en 4

Oranjestraat 2
(Automobielbedrijf van Tiel)

Pompenmaker 12 (eerste steen maart 1996)

BURGERSLACHTOFFERS OIRSCHOT EN DE BEEZEN WO II			
1940	H. VAN DE BERG	25 j.	
	G. BEYSSENS	53	
	M. COPPENS	3	
1942	Dir. VAN HATTEM	21	
1944	E. VAN BEERS	5	
W. BRESSERS	12 j.	B. SCHUT	44 j.
A. BULLENS	68	F. TIMMERS	29
W. DAS	30	L. VERKAGEN	88
H. ERVEN	14	B. VLEMMINK	20
J. KAM	5 mnd.	F. VAN BEEK	29
F. VAN DE LOO	25	A. RUIJN	68
M. VAN DE LOO	21	H. VAN HEERBEEK	56
Th. VAN LOON	34	J. SCHENKMAKERS	17
A. MERCKX	67	H. SCHENKMAKERS	21
G. VAN BERENDONK	70	M. VAN DE MOOSDUK	29
1945	A. VAN GERVEN	13 j.	
	J. SMULDERS	47 j.	
GESNEVELDE GEALLIEERDE MILITAIREN OIRSCHOT EN DE BEEZEN WO II			
1940		1944	
W. BLANKERS	31 j. NL	R. HOLDEN	20 AUS
H. COUJETON	27 FR	R. MOORE	24
L. LEYGNAC	24 FR	W. RATTLE	23
A. WICCAERT	29	W. TANNER	27
1943		G. BAY	20
W. BAXTER	19 UK	C. DEED	25
A. BENSON	21	R. DICKIE	20
H. FIELDS	20	M. SKARWALT	12
T. SHADGETT	7	R. STEWART	21
C. WESTWOOD	7	J. HARRD	21
R. BROWN	21 USA	W. MEYWAARD	23 NL
D. PAHLOW	22 j.	G. STONNER	20
W. WASE	35		
VERENIGING OUD MILITAIREN OIRSCHOT 1982-2012			

Proosbroekweg

(kapel H.Eik plaquette gevallenen 2^e WO)

DE EERSTE STEEN VAN DEZE
SCHOOL IS GELEGD DOOR
DEN WELED. ACHTBAREN HEER
EGIDIUS SMULDERS
BURGEMEESTER DER GEMEENTE
OOST- WEST- EN MIDDELBEERS
25 JULI 1882.

DE EERSTE STEEN GELEGD DOOR
DEN EDELACHTBAREN HEER:
A. J. SMULDERS
BURGEMEESTER
2 JUNI 1926

Schoolstraat 2-2a

(Voormalige school, 1882)

(Herbouw school, 1926)

(1^e Steen: De eerste steen van deze school is gelegd door den weledel achtbaren heer Egidius Smulders burgemeester der gemeente Oost-, West- en Middelbeers 25 juli 1882)

(2^e steen: De eerste steen gelegd door den edelachtbaren heer A.J. Smulders burgemeester 2 juni 1926)

ST. JOSEPH-SCHOOL INGEZEGEND
DOOR PASTOOR J VAN DE SANDE
3 JANUARI 1933

Schoolstraat 4

(Steen: St. Josephschool ingezegend door pastoor J van de Sande 3 januari 1933)

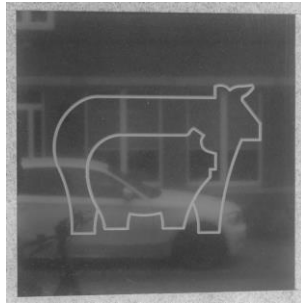
DE STEEN GELEGD DOOR
JAN STUMPEL
26 APRIL 1983

Spreeuwesedijk 9

(1^e steen (van de uitbreiding) gelegd door Jan Stumpel 26 april 1983)

Vestdijk 9
(Joh. Kolsters 03-08-1930)

Willibrordstraat 8
(voormalige slagerij Smolders)

Willibrordstraat 15
(Sjaak *1919, Jac *1950, Sjak *1981 / 1^e steen Aerts 17-1-1995) (oorspronkelijke steen weggewerkt achter steen nr. 15)

Willibrordstraat 18 (Pastorie)
(De eerste stenen van dit gebouw zijn gelegd door het R.C. kerkbestuur D.W.E.H. J.Aarts pastoor. J Bosch en J. Vennix kerkmeesters 1863)

Willibrordstraat 25

(Oprichting Stichting het Oude kerkje en herbouw sacristie 1991)

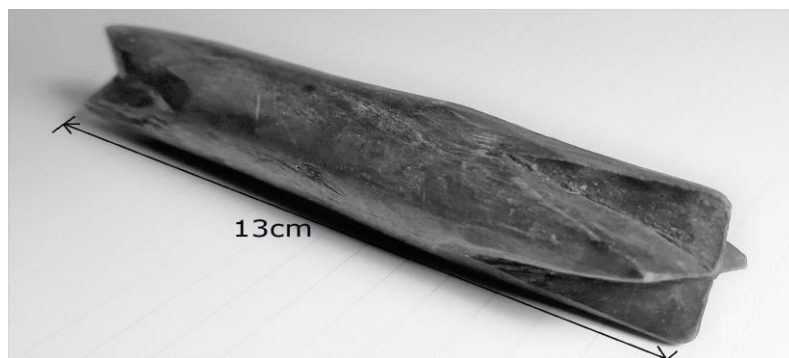

Willibrordstraat 25

(in muurt om kerk. Jo was bestuurslid van de "Stichting Het Oude Kerkje". Woonde met Antoinette op de Driehoek in Oostelbeers.)

Schatten op de Schelft

In de vorige editie hadden we een hamer staan waarop geen reactie is gekomen. Nu hebben we een houten voorwerp, gekregen van Annie de Jong, wat rond is met een doorsnede van 2cm met aan de ene zijde een 3 ster en aan de andere zijde een 4 ster. Waarvoor dient dit voorwerp?
Graag reactie op : redactie@denbeerschenaard.nl

Oplossing foto met vraagtekens

In de vorige editie stond een foto van kinderen die in 1971 hun 1^e communie hadden gedaan.

Stan de Laat uit Tilburg en Wil van Beers hebben ons hierin verder geholpen. De namen zijn: 1. Ineke van Aaken, 2. Corrie de Graaf, 3. Maria Scholten, 4. Marian Dieker, 5. Anja Neggers, 6. Marion van den Heuvel ?, 7. Hennie van den Boer, 8. Nans van Rooij, 9. Marlies Bleijs, 10. Lian van de Sande, 11. Mieke van Gestel, 12. Marianne den Otter, 13. Angelique Aarts, 14. Annemieke Kolsters, 15. Gerian van Bijsterveldt, 16. Ted van Ertrijk, 17. Liesbeth Baeten, 18. Pieter Schepens, 19. Wil Denissen, 20. Jan Smulders, 21. Kees Pasmans, 22. Hanny van de Sande, 23. Marij Mulders, 24. Fons Evers, 25. Peter van de Ven, 26. Leo van Gestel, 27. John van Gestel, 28. Huijbregts, 29. Wil van Heijst, 30. Mieke van Heijst, 31. Peter Vosters, 32. Guido Avenarius, 33. Stan de Laat, 34. Mark Timmers, 35. Henk Dieker, 36. Mari Kolsters, 37. René van Hak, 38. Elly van Hoof, 39. (Mar)Loes Mensinck, 40. Jack Kolsters.

Stan en Wil hartelijk dank.

Foto met vraagtekens

De onderstaande foto is van de Grenswacht 1939 Sectie Groot-Rooij. Hier staat, op de achterste rij, 4e van links Jan van Lieshout uit Westelbeers en naast hem, 5e van links, Peer Hems uit Oostelbeers.

Overige soldaten op de foto moeten zijn van Oost-, West- en Middelbeers en de omgeving van De Beerzen.

Wie kan ons hierbij verder helpen met de namen.

Uit het boek van Lodewijk van Woensel "Soldaotebrabbels".

Lezing Jos Swanenberg

Jos Swanenberg, hoogleraar Diversiteit in Taal en Cultuur in Brabant aan de Universiteit van Tilburg, gaf 17 oktober een lezing over de eigen uitingvormen in dialect, accent, symboliek e.d. in Noord-Brabant. Hij maakte ons duidelijk dat de verschillen in taal en cultuur belangrijke elementen zijn van onze identiteit, die sterk samen hangen met onze Brabantse 'komaf', en hoe andere mensen naar ons Brabanders kijken.

Bestuur

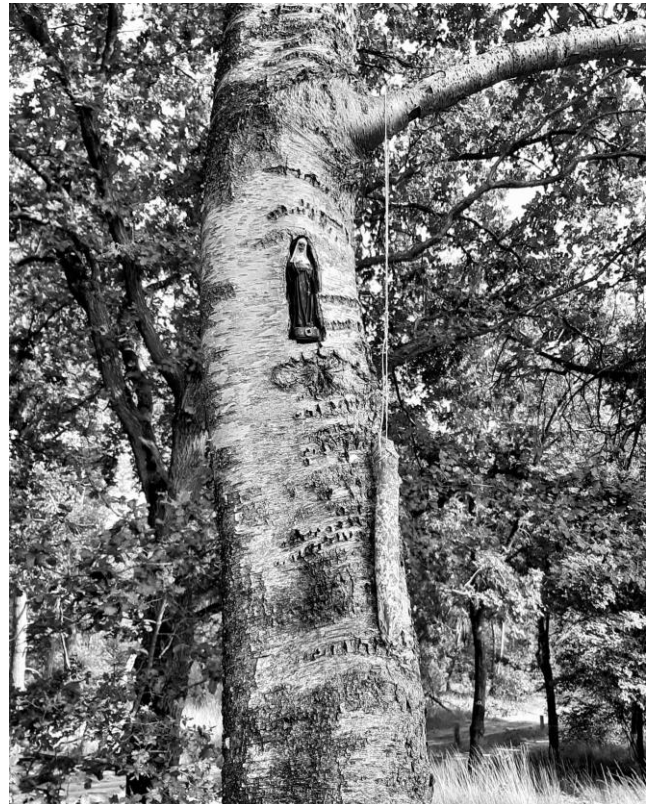
Heilige in de boom

In de vorige editie hadden we een artikel over de H. Clara op de Landschotse hei. Het is bij de redactie bekend wie deze afbeelding daar heeft geplaatst.

Het is een Brabantse traditie dat b.v. door organisatoren van evenementen, pelgrimgangsters enz., er een worst geofferd wordt in een naar de H. Clara genoemde kapel waar men kan bidden voor goed weer. Ook kan er een worst afgegeven worden aan een klooster van de zusters Clarissen die dan bidden voor goed weer op de aangegeven dag.

Clara van Assisi wordt vereerd als beschermheilige tegen slecht weer. Clara, de vrouwelijke vorm van het Latijnse 'clarum' wat betekent 'klaar of helder'. Een heldere hemel staat voor goed weer.

Begin deze zomer is er een worst bij Clara gehangen op de Landschotse Heide.

Guus Staps

De Berse wordt mede mogelijk gemaakt door:

Laser gravure

VAN GOOL SNIJ & GRAVEER BEDRIJF

Snijden - Graveren - Bedrukken - Borduren

Maatwerk - Eigen ontwerp - Kleine / Grote Oplage

Cadeau Artikelen

Neereindseweg 5
5091 RC Oostelbeers

www.vangooldecoratie.nl
webshop: www.vangoolspecialthings.eu
info@vangooldecoratie.nl
info@vangoolspecialthings.eu

Frezen

Snijden

Borduren

Bedrukken

RAYMUND VAN DEN DRIES

06 - 2842 1547

Oranjestraat 1A
5091 BK Middelbeers
013 - 514 2182

info@drukkerijcyaan.nl
www.drukkerij-cyaan.nl